

## **DIA DE LES ILLES BALEARS**

Discurs del president Antich a l'acte institucional

Digníssimes autoritats, ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears.

En primer lloc, la meva felicitació a les persones i entitats que han rebut les Medalles d'Or i els Premis Ramon Llull que concedeix la Comunitat Autònoma.

Unes Medalles i uns Premis que són un símbol d'agraïment per unes vides dedicades a treballar generosament, a fer feina sense desmai a fi que el nostre país tenguí un futur millor.

Tenc el sentiment que les persones i les entitats guardonades es mereixen medalles, premis i molt més.

El nostre país, avui, vos dona les gràcies.

M'entristeix, però, pensar que ens trobam, aquí i avui, amb dues absències doloroses, que no podran recollir el seu guardó.

És la sensació que tenc i exprés en relació a una persona tan rellevant en el camp de l'art com fou Pere Quetglas Ferrer, conegut per a tots com Xam.

I també vull manifestar la meva tristesa per la desaparició d'un jove escriptor de raça que només la mort li ha pogut privar d'una carrera literària encara més brillant. Em referesc a l'amic Gabriel Galmés.

A tots dos, avui, retem homenatge.

Amics i amigues, la Història ens fa ser avui aquí, celebrant que el dia primer de març de 1983, entrà en vigor l'Estatut d'Autonomia.

Les Illes Balears -totes elles i cada una d'elles- tenien també el dret a autogovernar-se. Era un dret que havíem tengut al llarg de la Història. Un dret que ens fou pres per un acte violent.

El Decret de Nova Planta, l'any 1715, no pogué invocar contra el nostre poble altra justificació que "el derecho de conquista".

Però aquí som, quasi tres-cents anys després, celebrant l'Estatut d'Autonomia.

Tot i així, el nostre autogovern democràtic exigeix una acció intensa, lenta i continuada de recobrar la nostra personalitat històrica, cultural i lingüística.

Estic convençut de la superioritat absoluta de la feina constant enfront de les accions espectaculars, però efímeres.

M'agraden els arbres que creixen lentament. L'alzina, per exemple. No hi ha millor bosc a les Illes Balears que els alzinars.

Les institucions de les Illes Balears tenim la responsabilitat d'afrontar avui uns anys decisius. Tenim ben davant reptes capdals pel que fa a la nostra llengua, a la nostre territori, al nostre model de creixement, a la cohesió social i a la societat del coneixement.

Reptes que afrontam decididament amb l'acció del Govern. No pensem que pel fet que l'Estatut d'Autonomia declari oficial i pròpia la nostra llengua estigui ja normalitzada. És necessari prendre, com ja s'ha començat a fer, mesures urgents per invertir una situació que la situava en el camí de la decadència. La llengua catalana ha de ser la primera senya d'identitat del nostre país i, a la vegada, instrument de cohesió entre tots els ciutadans.

Reptes, en definitiva, que configuraran la fesomia del nostre país en la primera dècada del segle XXI.

Ara celebrem la culminació existosa -fa ja prop de vint anys- d'un procés autonòmic que ha transformat les Illes Balears en un poble lliure i dotat d'un sistema propi d'autogovern.

Tal vegada també ara convendria recobrar un poc d'aquell esperit de diàleg i de consens que va fer possible l'aprovació de l'Estatut, l'any 1983.

Aquest esperit de diàleg, consens i col.laboració és indispensable per fer un país fort, capaç de donar respostes adequades als reptes de futur.

Institucions, col.lectius de la societat civil i la ciutadania en general tenim l'obligació de configurar, per damunt les naturals contingències del dia a dia, denominadors comuns, espais d'entesa sobre les qüestions cabdals del país.

Senyores i senyors, l'objectiu essencial de les institucions i dels polítics que estam al capdavant no és altre que el benestar dels ciutadans. I el camí més dret cap aquest objectiu és el dels consens, la col.laboració i el diàleg entre tots els estaments socials.

Si les eventuals divergències es transformen en situacions de confrontació sistemàtica farem un mal servei al país.

Al contrari, si prima la cooperació sobre la divisió, si sumam i multiplicam en lloc de restar, anirem pel bon camí. D'això n'estic ben convençut i en seré el primer defensor.

L'autoestima, la fortalesa d'un país, no es construeixen amb la premisa de cadascú per ell sinó amb la col.laboració i l'esforç conjunts.

Aíxí ho varen fer els que participaren al procés estatutari d'aleshores. Tothom va aportar i, al mateix temps, cedir. Ni uns admetien tan poc ni els altres tant.

Sense el diàleg d'ahir, avui no tendriem estatut. Sense el diàleg d'avui no tendrem la capacitat de fer el país fort que tots volem.

Els pares de l'estatut optàren per un camí llarg i estret. No era fàcil. Però la realitat és que hi hem pogut caminar durant deu anys i avui tenim ja a les nostres mans competències tan fonamentals com Educació i Sanitat, entre moltes altres.

Els consells insulars són ja institucions ben sòlides, sentides com a pròpies per Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. També han hagut de fer un llarg camí. Però han incrementat tant el seu paper institucional com el seu nivell competencial.

Deixau-me, però, davallar al nivell institucional més modest. El més modest però, tal vegada, el més important per la vida diària dels ciutadans. Em referesc als Municipis.

Vull agrair la tasca d'aquest estol immens de batles i regidors que treballen, dia a dia, per resoldre els problemes més immediats de la gent.

Darrera de l'organització cívica, moderna i avançada, de les nostres viles i ciutats hi ha la labor silenciosa de batles i regidors. Ells viuen en contacte amb la gent i els seus problemes. I no s'enlluernen per un càrrec que és, sobretot, una feina inacabable al servei de la societat.

Senyores i senyors, entrem en el segle XXI amb nous punts de referència del que ha de ser el futur del nostre país.

Les Illes Balears creixen i avancen. Aquesta és la realitat. Però la qüestió d'ara mateix és més el "com" que el "quant".

Per posar una il·lustració: Ja no es tracta de saber si el cotxe avança, perquè això no ho discuteix ningú, sinó posar-se d'acord sobre quina és la seva velocitat de desplaçament.

Ara la qüestió no és créixer o no créixer. Ara la qüestió és si volem un creixement quantitatiu ("de tot més") o un creixement qualitatiu ("de tot millor").

Només el fet de plantejar-nos aquestes dues vies de creixement demostra ja que créixer a les Illes Balears és l'única perspectiva. Això sí, hem de triar entre les dimensions de la qualitat i la quantitat.

Per la part que correspon al president i al Govern de les Illes Balears tenim l'opció ben clara des del primer dia. Volem un creixement que respecti el patrimoni històric i natural, la fesomia del nostre paisatge, el benestar de les persones, la nostra manera de ser i de viure.

De què ens servirà tenir les millors estadístiques de creixement si acabam convertint les Illes Balears en un territori inhabitable? Creu algú que viurem millor si posam 100.000 cotxes més a

les nostres carreteres? Millorarà el benestar de la nostra gent si omplim els nostres camps, les nostres costes i muntanyes de ciment?

I ja per acabar, he de manifestar que la diversitat és un dels valors essencials d'aquest nou segle. A les Illes Balears la vivim intensament des de la societat, des del propi govern i en l'arquitectura institucional.

El Govern central hauria de prendre bona nota del valor de la diversitat. El centralisme ha estat un fracàs històric. I les noves formes polítiques d'uniformitat que patim ara estan condemnades al mateix fracàs.

Ja és ben hora que es respectin les identitats, els distints papers i aportacions de tots els pobles d'Espanya. Les Illes Balears tenen el dret a ser escoltades. Tenen el dret de projectar-se, amb veu pròpia cap a la resta de l'Estat i cap a Europa.

Senyores i senyors, avui, a les Illes Balears tenim al nostre abast la construcció d'un país amb un territori més sostenible, amb una societat més solidària i tot aixó colcant en l'impuls de les noves tecnologies i la modernitat.

Les Illes Balears celebrem avui, una vegada més, el retorn del dret d'autogovernar-nos en llibertat. Tenim les bases i la confiança necessària per seguir essent un poble capdavanter.

Les persones són el principal valor d'aquest país. Persones emprenidores, que no s'arrufen davant les dificultats. Els nostres pares i padrins saben d'èpoques difícils i fins i tot dramàtiques. Però amb l'esforç individual i col·lectiu ens llegàren un país millor que el que havien rebut.

Ara gaudim d'un país amb moltes més oportunitats. Un país i unes persones que volem lliures i formades. Ciutadans i ciutadanes en majúscules i no simples consumidors.

Persones que conviuen en un àmbit d'igualtat d'oportunitats sense cap tipus d'exclusió en raó del seu lloc de procedència, de la seva capacitat econòmica, de la seva joventut o de la seva vellesa.

El país el fan les persones. I ningú es pot sentir part d'un tot si aquest tot l'exclou. El nostre país no vol, ni es pot permetre el luxe, de deixar ningú al marge.

Ningú té receptes màgiques. Però el treball, la imaginació, el seny i la voluntat de consens encara donen molts bons resultats per seguir endavant amb força i confiança.

Convit a tothom, una vegada més, a exercir la necessària autoestima de país. Perquè a la nostra terra tothom, sense excepció, ha de participar activament en el progrés de les nostres estimades Illes Balears.

Moltes gràcies.